

traadshegn. Lodsejerne turde ikke have deres Dyr gaaende derude af Frygt for Smitte og fik en Dyrslæge til at udtale sig om Sagen. Der staar i Betænkningen, at Dyrslægen gav dem Medhold i, at der var Fare for Smitte. Dette er for svagt et Udtryk, thi det hedder i Andragendet til Rigsdagen, at Dyrslægen bestemt fraraadede dem at sætte Dyrene derud. Det maa meget snarere opfattes, som om Dyrslægen gav dem Tilhold om ikke at sætte Dyrene derud; de skulde holde Dyrene borte fra disse Græsgange. Hele denne Sommer, da Græsset var af overordentlig stor Værdi, var de ude af Stand til at slaa det og føre det hjem, fordi det kunde være smittet af Savl og Drøvl fra Dyrene, der havde Lov at gaa inde paa den tilstødende Mark. Jeg maa tilstaa, at det forundrer mig, at man kan træffe en saadan Afgørelse, hvorefter smittede Dyr kan gaa paa en Mark, hvor de generer andre Besætninger. Det hedder i Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene af 14. April 1893, § 6, at Politimesteren kan, naar en eller flere Besætninger er satte under offentlig Tilsyn; „paabyde de yderligere Foranstaltninger, som menes at være fornødne til strengere Gennemførelse af de angrebne Dyrs Afsondring og Rensning — navnlig deres Indespærring i en passende Afstand fra andre Dyr og under betryggende Omgivelser“. Det faar Politimesteren altsaa Bemyndigelse til. Men det hedder videre i en Instruks, der knytter sig til denne Lov, udstedt den 24. August 1894, i § 36 — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse det —: „De af Sygdommen angrebne Dyr skulle altid, og de Dyr, der har været udsatte for Smitte, i Reglen holdes i Hus. Tillades det, at Dele af en angreben Besætning gaa paa Græs, maa Dyrene holdes tøjrede eller bevogtes saaledes, at de ikke kunne komme paa Naboens Marker eller alfar Vej, og saa snart noget Dyr. maatte vise Tegn til at være sygt, skal det straks sættes i Hus“. Skønt denne Instruks ganske tydeligt siger, at de af Sygdommen smittede Dyr altid skal holdes i Hus, og der tilføjes, at hvis det tillades, at Dele af en angreben Besætning gaar paa Græs, skal Dyrene holdes tøjrede eller bevogtes saaledes, at de ikke kan komme ind paa Naboens Marker, har man alligevel ovre paa Falster haft det Tilfælde, at paa det 60—70 Tdr. Land store Areal, op til hvilket ikke mindre end 12 Lodsejeres Marker stødte, fik Kammerherren paa Ourupgaard Lov til at have sine Dyr gaaende. Disse Lodsejere følte sig med Rette brøstholdne der-

over og søgte om Erstatning. De søgte først hos Ministeriet, men fik Afslag. Ved Finanslovbehandlingen i 1915—16 tillod jeg mig at fremdrage Sagen i dette høje Ting, men den højtærede Landbrugsminister svarede, at han savnede Lovhjemmel til at give Erstatning, idet Loven af 14. Februar 1893, § 17, kun giver Regler for Erstatning til Ejerne for de Tab, de har lidt ved Foranstaltninger til Sygdommens Bekæmpelse. Jeg maa imidlertid mene, at disse Folk er blevet uretfærdigt behandlet. Har vi Lovhjemmel for at give Ejeren Erstatning, burde vi saa meget mere have Lovhjemmel for at give Erstatning til Naboer, hvem der paaføres Tab, fordi en Besætning i Byen har faaet Mund- og Klovesyge. Jeg kan ikke se rettere, end at de paagældendes Krav om Erstatning er ganske berettiget, og derfor har jeg tilladt mig sammen med de ærede Medlemmer for Maribo Amts 4de Valgkreds (Valdemar Olsen) og Københavns Amts 6te Valgkreds (Mads Larsen) at stille Forslag om, at deres Andragende henvises til Landbrugsministeren, for at Sagen kan blive taget op til fornyet Undersøgelse og Overvejelse, og for at den bl. a. kan give Anledning til, at man, hvis man ikke har Hjemmel i Loven af 14de April 1893, skaffer sig Lovhjemmel til i Fremtiden i saadanne Tilfælde at kunne yde Erstatning til andre end Ejerne af de syge Dyr, nemlig til de Lodsejere og Creaturejere, hvem der paaføres Tab ved de Foranstaltninger, der træffes til Bekæmpelse af denne Sygdom. Jeg tror, man maa indrømme, at disse Folk er blevet uretfærdigt behandlet, og afviser man nu fuldstændig deres Andragende til Rigsdagen, vil det sige det samme som, at de er blevet afvist af Ministeriet, de er blevet afvist under Finanslovbehandlingen, og Rigsdagen erklærer, at den ikke vil yde dem Erstatning. Det mener jeg ikke, de har fortjent, og derfor anmoder jeg ærede Medlemmer om at stemme for, at Sagen henvises til Landbrugsministeren og optages til fornyet Undersøgelse.

Ordføreren (E. Rasmussen): Paa Finansudvalgets Vegne skal jeg opfordre det ærede Medlem for Bogense-Kredsen (Gunnar Fog-Petersen) til at tage det af ham stillede Ændringsforslag tilbage. Efter de fra forskellige Medlemmer fremkomne Udtalelser er Finansudvalget villigt til at tage Sagen op til fornyet Overvejelse enten under 2den Afdeling af Andragender eller paa Tillægsbevillingsloven.

Ligeledes vil jeg opfordre det ærede